lavastused varemast ajast väga tuttavate näidendite tõttu ei äratanud niigivõrd tähelepanu.

Sügisesel poolaastal jäid algupärased H. Raudsepa „Roosad prillid“ ja A. Adson'i „Elav kapital“ — osalt küll ilmsesti näidendeist endist olenevail põhjusil — varju tõlgete ees. Verneuil ja Berri „Maksumaksjate kool“, Mirbeau „Äri on äri“ ja Swerling'i ning Robinson'i „Börsipalavik“ saavutasid hea menu, esimene eeskätt A. Üksip'i, teised kaks P. Pinna kõrgeleküündiva mängu tõttu. „Kaugete randade“ või „Fanny'gi“ läbilöövuseni siiski ei jõutud.

Kui „Estoonia“ harrastab diskreetset ja asjalikku mängulaadi, siis „D r a a m a s t u u d i o l e“ seevastu on kogu aeg omane olnud „kõva“, nüansside suhtes hoolimatu, põhijooni esiletõstev ja tugevasti rõhutav laad. Ühelt poolt on „Draamastuudio“ mängu eri-ilme tingitud nähtavasti mõningaist ikka veel püsivaist omaaegse ekspressionismi järelmõjudest, teiselt poolt aga ka provintsi publikust, kes oma väheste kunstikogemuste pärast esialgu just vajabki mängu suhtes lihtsat, kuid tugevasti tõmmatud joont. Selle mängukallaku tõttu jäi suur osa „Draamastuudio“ etendusist meie linnades peaaegu tähele panemata.

Aga neil juhtudel, kui teoses on tegemist primitiivse hingeeluga jõuliste tüüpidega, kui sündmused kuhjuvad hooga — siis võib „Draamastuudio“ mäng tunduda kooskõlas olevat teosega ja saada vastuvõetavaks ka nõudlikumale teatrikülastajale. Nii oligi lugu A. Kivi „Seitsme venna‘ lavastusega, kui ainult dramatiseering poleks olnud mitmeti soovida jättev, enne kõike aga mänguks nii palju aega vajav.

„T ö ö l i s t e a t e r“ varem otsis ja katsetas elavalt väga mitmes suunas, komistas vahel ka äparduste otsa, kuid tekitas igal juhul elevust ja avastas meie teatri-

Eesti kroonika 1934, lk. 85